

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. S.**, narozený „X“,
státní příslušnost Mongolsko,
bytem „X“,
zastoupeného advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem,
se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-434/ZA-ZA11-HA08-2016, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-434/ZA-ZA11-HA08-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Žalobce žije na území České republiky společně se svou manželkou, zletilou dcerou a dvěma nezletilými syny, přičemž chod domácnosti a péči o děti zajišťuje právě žalobce, poněvadž manželka chodí do práce. Žalobce není podle rodného listu biologickým otcem jednoho ze synů, avšak tuto skutečnost několikrát zmíněnou v odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za přepjatě formalistickou, zvláště pak když je biologickým otcem druhého syna. Žalobce se domnívá, že by na něj mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 zákona o azylu. Neudělení azylové ochrany a s tím spojené nucené vycestování žalobce by znamenalo odloučení otce od nezletilých dětí, což je v přímém rozporu s platnou právní úpravou obsaženou v ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) a ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu. V návaznosti na porušení právě zmíněné právní úpravy by dále pak došlo k porušení Evropské úmluvy o lidských právech, konkrétně čl. 8 odst. 1, neboť by bylo zasaženo do práva na respektování rodinného a soukromého života, když žalobce nepředstavuje žádnou hrozbu pro veřejnou ani mezinárodní bezpečnost. Žalobce odmítá závěr žalovaného o účelovosti podané žádosti s vidinou legalizace svého pobytu na území České republiky. S ohledem na právě uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a z informací nashromážděných během správního řízení. Jediným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobce spatřoval ve snaze setrvat s rodinnými příslušníky na území České republiky a zlegalizovat si tak pobyt. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy mu reálně hrozí vycestování z území. Žalobce v důsledku svého zaviněného protiprávního jednání přišel o pobytové oprávnění a poté za celou dobu pobytu na území České republiky nevyužil žádného z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný rozumí snaze žalobce zůstat se svojí rodinnou, nicméně tato snaha není důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný nesouhlasí s žalobcovým tvrzením o porušení Úmluvy o ochraně lidských práv stejně jako Úmluvy o právech dítěte, jelikož ani jeden z těchto právních předpisů nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svými dětmi v jednom státě, ba právě naopak počítá se situací vzájemného odloučení. Na podporu svých tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008, či rozsudek ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nezákonnosti a nikterak žalobce nezkracuje na jeho právech. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústí jednání před soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanovení v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 5. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil v Mongolsku ve městě Ulánbátar. Poslední místo pobytu si nepamatuje. Je buddhistického vyznání, národností chalch, se státní příslušností Mongolsko. Je schopen se dorozumět v českém a mongolském jazyce a nezastává žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má tři děti. Je diabetikem a toto je jeho druhá podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti byla snaha zůstat na území České republiky se svou manželkou a dvěma syny. Nejstarší již plnoletá dcera žije a studuje v zemi původu. V následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále do protokolu uvedl, že na území České republiky pobývá a pracuje nepřetržitě od roku 1998. Žalobce nemůže vykonávat žádnou práci a tak se stará o své děti a domácnost. Nezletilí synové mluví pouze česky a jejich případný přechod do země původu spolu s žalobcem by tak nebyl reálný. Žalobce trval na tom, že se do země původu rovněž nemůže vrátit, neboť tamní politická a ekonomická situace v kombinaci s vysokou mírou nezaměstnanosti neskýtá podmínky vhodné pro rodinný život.
8. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 6. 6. 2016, dále pak informace od Amnesty International, informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi z října 2016 či informace od organizace Allianz Global Assistance. Detailní výčet podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany]. Součástí správního spisu je rovněž i žalobcův výpis z evidence Rejstříku trestů.
9. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ustanovení § 12 nebo ustanovení § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12.
 12. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
 13. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
 14. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
 15. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ustanovení § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ustanovení § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ustanovení § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ustanovení § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
 16. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

17. Z obsahu správního spisu i žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný řádně zabýval otázkou udělení mezinárodní ochrany žalobce dle § 12 a § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že nejsou důvody uvedené v těchto ustanoveních naplněny. Žalobce tyto závěry nikterak žalobními námitkami nenapadal.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se neudělení azylu za účelem sloučení rodiny, kdy na žalobce nebylo ze strany správního orgánu nahlíženo jako na rodinného příslušníka v souvislosti s ustanovením § 13 odst. 2 zákona o azylu.
19. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Ostatně sám žalobce během správního řízení vypověděl, že jeho manželka stejně jako jeho děti pobývají na území České republiky na základě udělených trvalých pobytů a nikoli azylového rozhodnutí.
20. Dále se soud zabýval námitkou neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a ustanovení § 14b zákona o azylu.
21. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Mongolska vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Mongolsku, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany mongolských státních orgánů nehrozí.
22. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše zmíněné dostupné informace o panujících poměrech v Mongolsku, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by mongolskému státnímu příslušníkovi v případě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

23. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ustanovení § 14b zákona o azylu.
24. Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu do Mongolska hrozí odloučení od rodiny a zpretrhání rodinných vazeb. K tomu soud konstatuje, že zásah do rodinného a soukromého života představuje kritérium spadající do jiného druhu řízení, konkrétně řízení o správním vyhoštění. V řízení o udělení mezinárodní ochrany přihlíží správní orgán ke skutečnostem upravených ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Námitku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a s tím spojené porušení Úmluvy o právech dítěte či Evropské úmluvy o lidských právech považuje soud s ohledem na výše uvedené za irelevantní.
25. K případné legalizaci pobytu a práce žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „*azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.*“
26. Na předestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice po opuštění Mongolska pobýval nejprve legálně, ale v důsledku jeho trestní minulosti mu bylo oprávnění odebráno. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na skutečnost, že nešlo o méně závažná protiprávní jednání, tak jak tvrdil žalobce, nýbrž o opakovanou násilnou trestnou činnost. Soud předestírá, že takovéto jednání právě naopak může vzbuzovat důvodnou obavu z narušení veřejné bezpečnosti. Navíc o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 5. 2016, tj. téměř 18 let poté, co pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobci skončila platnost předchozího povolení k pobytu, a žalobce by tak na území České republiky pobýval nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace žalobcova pobytu na území České republiky.

27. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi.
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
29. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 19. března 2018

8

42 Az 10/2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)